

Nar, og for saa vidt maa Bemyndigelsen gaa ud paa at maatte allerede nu iværksætte Arbejder, som ere forudsatte først at komme til Udførelse i næste Finantsaar. Det er selvfølgelig af Hensyn til den Arbejdsløshed, der jo desværre er til Stede, og som der ikke er nogen rimelig Udsigt til hurtig vil forsvinde, at Regjeringen søger denne Bemyndigelse, idet Regjeringen antager, at der derved bliver givet et væsentligt Bidrag til at formindste den Arbejdsløshed, som er til Stede. En mindre Del af de Arbejder, som ere opførte paa Lovforslaget, findes ikke paa Finantslovsforslaget for næste Aar og har altsaa nærmest Karakteren af en Tilleggsbevilling for indeværende Aar. Jeg skal kun tilføje, at det samlede Beløb, som der søges Bemyndigelse til at afholde, er lidt over 3 Mill. Kr.

Formanden (Berg): Exemplarer af Lovforslaget bliver nu omdelt.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Folkethingsmanden for Færøerne (Schrøter) forelægger Forslag til Lov om Forandring i og Tillæg til Lov af 3die Marts 1860 om Brændevinshandel og Brændevinsudskjæmning paa Færøerne.

Forslagsstilleren (Schrøter): Idet jeg herved har den Ære at indbringe nærværende Lovforslag for det høie Thing, skal jeg tillade mig at kaste et Tilbageblik paa denne Sags hidtidige Udvikling. Da den ikl. Monopolhandel paa Færøerne ophørte i 1856, blev der givet Tilladelse til at oprette Kjøbmandshandeler rundt om i Bygderne, men denne Tilladelse udstrakte man tillige til at omfatte Oprettelsen af Handel med Brændevin og andre spirituose Drikke. Dette havde til Følge, at saadanne Kjøbmandshandeler blev oprettede, og at Forbruget af Brændevin steg betydelig, og Tilstanden blev i saa Henseende foruroligende. Ved Lov af 3die Marts 1860 søgte man at raade Bod derpaa og at indskrænke Forbruget ved Paalæg af en Afgift af 100 Rigsdaler aarlig for hver Kjøbmandsforretning, som folgte Brændevin, hvorhos der for Bevillingen betales 20 Rigsdaler; man opnaaede imidlertid Intet derved. Afgiften formindstedes ikke Forbruget, tværtimod, dette tiltog, og Tilstanden blev værre og værre. I Begyndelsen af Halvfjerdsjernen bestjæftigede Færøernes Lagthing sig meget med denne Sag. Det fremkom til Regjerin-

gen med forskjellige Forslag sigtende til at indskrænke Forbruget. Man havde navnlig for Die at søge at drive Brændevinshandelen tilbage fra de mindre Bygder til de større Handelspladser. Regjeringen forelagde da et Forslag, som søgte at ramme dette Onde ved at forhøje Afgiften til 800 Kr. aarlig; Lagthinget modsatte sig en Tid dette Forslag. For Thinget stod det klart, at en saadan Forhøielse af Afgiften ikke vilde kunne frugte, idet den ikke var tilstrækkelig til at knuse Brændevinshandelen rundt omkring i Bygderne; den mindste Afgift, man ansaa for at være tilstrækkelig for at opnaa dette Bismed, maatte være 1,500 Kr. for hver Brændevinshandel. I 1875 blev Sagen i Lagthinget afgivet til et Udvalg, hvoraf jeg var Medlem. Det lykkedes nogle af Udvalgets Medlemmer, hvoriblandt jeg, at formaa Kjøbmændene paa Færøerne til godvillig at opgive Brændevinshandel rundt om i Bygderne og indskrænke den til de største Handelspladser. Sagen er nemlig den, at de Kjøbmænd, som have Forretninger paa de større Handelspladser, tillige ere Eiere af Forretningerne i Bygderne, idet disse ere Filialer af de førstnævnte. Kun for Suderøes Bedkommende lykkedes det ikke den Gang at faae indskrænket Brændevinshandelen. Vi lovede Kjøbmændene til Gjengjæld at hindre, eller i hvert Fald at gjøre, hvad vi kunde, for at hindre, at Afgiften blev forhøiet, og i den Tro indleverede Kjøbmændene deres Brændevinsbevillinger til Kassation. Men mærkeligt nok bleve vi desavouerede af Lagthinget. Thingets Udvalg foreslog rigtignok, at Afgiften ikke skulde forhøies; men Dernes Amtmand fremkom med et Endringsforslag, som gif ud paa at faae Afgiften forhøiet til 500 Kr. aarlig, og dette blev vedtaget af Lagthinget med et ringe Flertal. Dette Forslag var hovedsagelig et Kassespørgsmaal; Hovedhensigten, hvorfor det fremkom, var for at ophjælpe de færøiske Lokalkasser, hvis Status er lidet heldig, da der ofte bliver stillet forholdsvis store Krav til disse Kasser og de kun have smaa Midler. Jeg for mit Vedkommende følte mig indigneret over, at man vilde bruge denne høihellige Sag som et Kassespørgsmaal; Forslaget blev imidlertid, som sagt, vedtaget af Lagthinget, og da Forslaget indeholdt adskillige andre, forøvrigt meget gode Bestemmelser, som gif ud paa at befordre Udrueligheden paa Færøerne, stemte ogsaa de Medlemmer, der vare imod Statteforhøielsen, for Forslaget paa Grund af de andre gode Bestemmelser; jeg var den eneste af Lagthingets Medlemmer, der stemte derimod. Jeg mente nemlig, at en Afgiftsforhøielse vilde forøge Forbruget. Man skulde